

Bilješka.- U gornjem sporu je utvrđeno da je brodar prilikom primanja tereta u luci New York u teretnicu unio opasku da je primio 10 a ne 11 sanduka. Na temelju ove činjenice brodar je bio oslobođen odgovornosti u sporu koji je protiv njega poveo primalac. Gornja presuda nije ulazila u ispitivanje da li bi sлагаč bio odgovoran da brodaru u teretnicu odnosnu opasku nije unio. Nesumnjivo je da primalac ima aktivnu legitimaciju prema brodaru. Da li bi uz tu legitimaciju i brodarovu odgovornost odgovarao i skladištar, samostalno ili supsidijarno nakon brođara odnosno s njime solidarno gornja presuda nije ispitivala.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br. VI-SL-358/70-2  
od 26.XI 1970.

Vijeće: dr Zdenko Antić, dr Ernest Vajić, dr Vjekoslav Bučić

Željeznički saobraćaj - Križanje ceste s prugom - Naknada štete koja nastane sudarom vozila na križanju - Željeznica nije dužna na križanju postaviti brklje na cestama koje nemaju svojstva javnog puta - Ovo je dužan učiniti korisnik puta - Ako dodje do sudara između lokomotive i kamiona na križanju na kojem željeznica nije dužna postaviti brklje, a dokaže se da je šofer kamiona nepropisno prelazio preko pruge, željeznica ima pravo na naknadu štete koja je prouzrokovana lokomotivi takvim sudarom

Tužitelj je željezničko transportno poduzeće, a tuženik je poduzeće cestovnog prometa.

Nesporno je među strankama da tužitelj tužbom traži plaćanje pretrpljene štete u visini troškova popravka oštećenih dijelova električne lokomotive u iznosu od din 1.335,21, da je oštećenje lokomotive nastalo od sudara s tuženikovim teretnim automobilom kojim je upravljao tuženikov šofer, da se sudar desio 31.X 1967. u 14,39 sati na željezničkoj pruzi između stanica Duga Resa i Mrzlo Polje, da se sudar desio u momentu kad se kamion kretao vožnjom unatrag, da je šofer iskočio iz kamiona neposredno prije sudara, i da tužitelj traži naknadu štete od šoferova poslodavca, tuženika, temeljem propisa čl.97, st.1 Osnovnog zakona o radnim odnosima.

Tuženik se protivio tužbenom traženju i predložio da se ono odbije. Prema tuženikovom shvaćanju za štetu su suodgovorne obje parnične stranke. Tuženik zbog neoprezne vožnje njegovog šofera kamiona, a tužitelj zbog propusta mašinovođe da zaustavi vlak prije sudara.

Prvostepenom presudom usvojen je tužbeni zahtjev.

Prvostepeni sud na osnovi uvida u krivični spis Općinskog suda u Karlovcu broj K-261/69 smatra utvrđenim da protiv vozača kamiona Općinsko javno tužilaštvo nije pokrenulo krivični postupak radi krivičnog djela ugrožavanja javnog saobraćaja iz čl.273 KZ-a. Ova okolnost prema stajalištu prvostepenog suda ne mora imati za posljedicu odgovornost tužitelja za naknadu nastale štete temeljem propisa čl.97, st.1. Osnovnog zakona o radnim odnosima, budući da po tom propisu radna organizacija odgovara trećim osobama za štetu koju nanese radnik tim osobama u vezi s vršenjem službe.

Iz provedenih dokaza naročito fotoelaborata štetnog događaja proizlazi da se sudar dogodio na toliko preglednome mjestu s kojeg se mogao vidjeti vlak čak na udaljenosti oko 700 m. S obzirom da nije sporna okolnost da je šofer iskočio iz kamiona neposredno pred sudar kad je čuo da dolazi vlak, prvostepeni sud smatra utvrđenim da šofer prije prelaska pruge nije gledao da li dolazi vlak, jer bi u protivnom vlak mogao primijetiti na udaljenosti od 700 m. Prema propisima Pravilnika tužitelja (čl.62 do 69) zaustavni put vlaka iznosi najmanje između 700 i 1.000 m. Zaustavni put je onaj koji je potreban vlaku da se zaustavi od časa početka kočenja. Prema tome nije postojala mogućnost da bi se vlak mogao zaustaviti na udaljenosti od 100 ili manje metara kao što smatra tuženik. Iz utvrđene činjenice da se vlak zaustavio nakon 50 m iza sudara i da nije bilo ozlijeđenih osoba od sudara, proizlazi da je vlakovođa pravodobno kočio odmah nakon što je uočio da se kamion kreće u pravcu pruge.

Iz iznesenih razloga prvostepeni sud smatra utvrđenim da je do sudara došlo isključivom krivnjom vozača kamiona, a da nema krivnje na strani vozača električne lokomotive. Stoga prvostepeni sud smatra tvrdnju tuženika netačnom da bi tužitelj bio suodgovoran za naknadu nastale štete.

Protiv spomenute prvostepene presude pravodobno je podnio tuženik žalbu, kojom presudu pobija u cijelosti zbog svih žalbenih razloga iznesenih u st.1, čl.342 Zpp-a. Tuženik u žalbi tvrdi da bi za sudar bio suodgovoran tužitelj iz razloga što na pristupnom putu ispred pruge nije postavio branik, odnosno signalizaciju, koja će upozoravati vozače na opasnost na pruzi. Predložio je da se preinačenjem pobijane presude odbije tužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

Po čl.78. Osnovnog zakona o izgradnji željeznica, o saobraćaju i sigurnosti na željeznicama "osobe koje dolaze na željezničko područje.....dužne su.....nastojati da svojim kretanjem i ponašanjem ne ugrožavaju, odnosno ne ometaju željeznički saobraćaj niti dovode u opasnost svoju osobnu sigurnost i sigurnost drugih osoba.....". U postupku je utvrđeno da tuženikov šofer nije pri prelasku pruge postupao na način predviđen tim propisom, jer se vozilom kretao unatrag prema pruzi, a da predhodno nije ustanovio da na pruzi nema vlaka.

Iz propisa čl.čl. 88-93 cit. Zakona ne proizlazi obaveza željeznice da se brine za sigurnost saobraćaja, odnosno da postavlja brklje ili signalizaciju na križanju pruge s putom koji nema svojstva javnog puta, već bi to bila dužnost radne organizacije koja koristi takvu saobraćajnicu ili put koji nema svojstva javnog puta, kao i da snosi troškove putnog prijelaza i osiguranja saobraćaja na njemu u cjelini (čl.97, st.2). U postupku je utvrđeno da je Tvornica "Ivo Lola Ribar" u Dugoj Resi postavila ispred prijelaza pruge provizorni branik s brkljom, i da su ovaj branik, odnosno brklju prije prelaska pruge sklonili tuženikovi radnici.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.XII-61-1133/70-2  
od 13.XII 1970.

Vijeće: Lida Horvat, Vojislav Polovina, Franjo Novalić

Prijevoz kamionom - Utovar tuđe robe od strane naručitelja prijevoza - Naručitelj prijevoza koji dopusti trećoj osobi da u okviru ugovora koji je on sklopio s vozarom ukrcu svoju robu ima pravo od te treće osobe zahtijevati naplatu vozarine za tako ukrcanu robu - Nema prava od broдача zahtijevati da mu on isplati iznos koji je vozar od te treće osobe naplatio na ime vozarine koja se odnosi na robu koja je ukrcana na temelju dopuštenja naručitelja prijevoza

Tužitelj je špediter, a tuženik je cestovni vozar.

Tužitelj u tužbi navodi da je on s tuženikom sklopio ugovor o prijevozu određene količine robe s klauzulom da će se roba obračunati za najmanju količinu od 20 tona, s tim da će vozar imati pravo obračunati vozarinu prema toj količini i ako bude utovareno manje. Budući da tužitelj nije svojim vlastitom robom iskoristio kamion do 20 tona, on je